

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: T. C.
bytem E. 2, B.
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2017, č.j. JMK 40631/2017, sp. zn. S-JMK 31148/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2017, č.j. JMK 40631/2017, sp. zn. S-JMK 31148/2017/OD/Př, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno

rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 1.12.2016, č.j. OD/57286/2015, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

2. Podle prvostupňového orgánu byla dne 8.6.2015 v 13:05 hodin v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zadokumentována jízda motorového vozidla RZ „X“, jehož je žalobce provozovatelem, přičemž nezjištěný řidič řídil vozidlo rychlostí 63 km/h (60km/h po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, čímž byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že prvostupňový orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, proto nebyla splněna podmínka projednatelnosti správního deliktu podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
4. Žalobce dále namítá porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu z toho důvodu, že prvostupňový orgán nevedl o všech správních deliktech společné řízení. Žalobce tak byl poškozen mj. na svých majetkových právech.
5. Žalobce dále namítá, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, především povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je protiústavní.
6. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Prvostupňový orgán neuvedl, jaké důkazy a jakým způsobem provedl, jaké skutečnosti z dokazování vyplynuly a jak je subsumoval pod příslušná právní ustanovení. Obdobné platí také pro napadené rozhodnutí. Není zjevné, jak prvostupňový orgán dospěl k závěru, že v místě, kde došlo ke změření rychlosti, platil rychlostní limit 50 km/h a že se jednalo o obec ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Prvostupňový orgán se nezabýval umístěním dopravních značek IP 12a a IP 12b, případně zastavěností území. Je známo, že v Židlochovicích je na několika místech obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti místní úpravou zvýšena. Místo měření nebylo konkretizováno, přičemž odkaz na údaj 7,6 km nebyl blíže vysvětlen a není zřejmé, odkud prvostupňový orgán počítal kilometry a zda se jednalo o obec; výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, z čeho prvostupňový orgán dovodil, že došlo k překročení rychlosti, a to na uvedeném místě, a že k překročení rychlosti došlo vozidlem, jehož provozovatelem byl v kritické době žalobce.
7. Prvostupňový orgán se dále nezabýval tím, zda byl použitý rychloměr ověřen a zda se jednalo o tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu §

125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit ani typ použitého rychloměru.

8. Dále se podle žalobce prvostupňový orgán nezabýval naplněním podmínky § 79a zákona o silničním provozu, tedy zda obecní policie postupovala v součinnosti s Policií České republiky a zda měřila rychlost na tzv. určeném úseku. Pokud by použitý rychloměr byl automatem, musela by obecní policie jeho zprovoznění uveřejnit podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), což nebylo prokazováno.
9. Podle žalobce dále z výroku ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, zda rychlostní limit, který měl být řidičem žalobcova vozidla porušen, vyplýval z dopravní značky nebo z obecné právní úpravy.
10. Žalobce dále uvádí, že šablonovitost správních rozhodnutí dokládá, že správní orgány neprovedly řízení o správním deliktu se zájmem o zjištění skutečného stavu věci, ale postupovaly čistě formálně až mechanicky.
11. Žalobce také namítá, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti poté, co měl být spáchán přestupek, není pro žalobce příznivější ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, resp. ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Prvostupňový orgán uložil žalobci pokutu podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, přestože toto ustanovení v době spáchání údajného deliktu ještě neexistovalo; postup podle novější právní úpravy, pokud je pro obviněného příznivější, musí být odůvodněn.
12. Žalobce nesouhlasí s publikováním rozhodnutí vydaných v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno a příjmení žalobce, případně jeho iniciály. Také jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejněním jména a příjmení a iniciál ani svého sídla. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech.
13. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

14. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
15. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. O věci zdejší soud rozhodoval poté, co byl ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšším správním soudem zrušen jeho předchozí rozsudek ze dne 18.6.2020, č.j. 62 A 117/2017-93, kterým žalobu žalobce zamítl, když po provedeném dokazování dospěl k závěru, že „informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejňovány na webových stránkách města <https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>; ve vztahu k nyní posuzované věci to plyne z printscreenu těchto stránek ke dni 3.8.2016. Informace o umístění stacionárního radaru na Žerotínově nábřeží v Židlochovicích pak plyne i ze Zpravodaje města Židlochovice, konkrétně z jeho vydání z listopadu 2013 (na str. 1 a 2 v článku Slovo starosty); tam se uvádí, že „...stejně zařízení (zařízení, které měří a zaznamenává rychle jedoucí automobily) bylo instalováno na Žerotínově nábřeží...“. Lze tedy konstatovat, že podmínka provádění měření rychlosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla splněna. V odvolání nadto žalobce její nesplnění nenamítal; není proto pochybením žalovaného, pokud k této otázce v řízení vedeném v roce 2017 nedokazoval, jak žalobce namítal v žalobě.“
19. Ve zrušujícím rozsudku závázal Nejvyšší správní soud zdejší soud právním názorem, že „Krajský soud při jednání provedl dokazování dvěma listinami – otiskem obrazovky (printscreenem) webových stránek města Židlochovice a obsahem Zpravodaje města Židlochovice vydaného pro měsíc listopad 2013 (konkrétně článku „Slova starosty“). Otisk obrazovky obsahoval informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice, které jsou zveřejňovány na webových stránkách města (<https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>) a to ke dni 3. 8. 2016, tedy po spáchání přestupku (8. 6. 2015). V této souvislosti je nutné přisvědčit stěžovateli, že informace získané provedením výše uvedeného důkazu nejsou způsobilé osvědčit naplnění povinnosti obecní policie dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť neprokazují, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku. Druhý provedený důkaz – obsah článku „Slova starosty“ z tištěného Zpravodaje města Židlochovice pro měsíc listopad 2013 – sice osvědčuje existenci o uveřejnění informace o zřízení stálého automatického systému, ale nikoliv (bez dalšího) vhodným způsobem. V původním rozsudku (ze dne 26. 9. 2019, č. j. 62 A 117/2017 – 46) krajský soud uvedl, že „informace o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou zveřejněny na webových stránkách města.“ Své dokazování stran obsahu Zpravodaje města Židlochovice však krajský soud provedl toliko ve vztahu k tištěnému periodiku, nikoliv k obsahu webových (internetových) stránek obce Židlochovice. „Vhodný způsob“ uveřejnění ovšem musí zejména dostát požadavku na to, aby před spácháním přestupku mohl být pachatel objektivně obeznámen s informací o úsekovém měření, resp. s tím, že na určitém úseku jsou zřízeny stálé automatické technické systémy. To v projednávané věci z dokazování nelze zjistit. Žalovaný sice ve svém vyjádření uvádí, že Zpravodaj města Židlochovice je dostupný i na webových stránkách města (na internetu), tato skutečnost však nebyla předmětem dokazování a navíc není z ní ani zřejmé, odkdy je Zpravodaj města Židlochovice (pro měsíc listopad 2013) dostupný na webových stránkách, tedy zda se stěžovatel s informací o zřízení stálých automatických technických systémů mohl objektivně seznámit před spácháním přestupku. Krajský soud tedy pochybil, pokud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že v projednávané věci byla informace o zřízení

stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.10.2020, č.j. 1 As 247/2020-45).

20. Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 8.10.2020, č.j. 1 As 247/2020-45.

Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

21. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle § 125f odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
22. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl vyzván (výzva ze dne 9.6.2015, č.j. 57286/2015-1) k uhrazení částky ve výši 500 Kč do 15 dnů od doručení výzvy s tím, že namísto zaplacení má žalobce možnost písemně oznámit prvostupňovému orgánu osobu řidiče, která v inkriminovaném čase skutečně řídila jím provozované vozidlo, a kdy sdělení totožnosti řidiče může být ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu posouzeno jako podání vysvětlení. Žalobce v reakci na uvedenou výzvu sdělil, že vozidlo řídil J. P., bytem X. Prvostupňový orgán následně písemností Předvolání k podání vysvětlení ze dne 2.7.2015, č.j. OD/57286/2015, J. P. předvolal k podání vysvětlení na den 3.8.2015. Ze správního spisu vyplývá, že zásilka byla vrácena prvostupňovému orgánu zpět, přičemž na zásilce je uvedeno, že na dané adrese není uvedena osoba známa a že není zaměstnancem Varšavské univerzity.
23. Je pravdou, že prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí mj. uvedl, že zásilka byla na adresu doručena dne 10.7.2015, přičemž následně byla odeslána zpět prvostupňovému orgánu s vysvětlením, že J. P. není zaměstnán na Varšavské univerzitě a je tedy na uvedené adrese neznámý. Z uvedeného podle zdejšího soudu nelze dovozovat, že by zásilka byla doručena jejímu adresátovi. Ze zásilky je patrné, že skutečně došla na adresu, na kterou byla zaslána, přičemž se zjevně jedná o existující adresu (na zásilce je otisk razítka Varšavské univerzity s datem dodání zásilky / „wpłynęło dnia“ / 10.7.2015), z čehož však nelze dovozovat, že by byla zásilka doručena J. P.; jak již bylo uvedeno, ze zásilky je zjevné, že adresát je na uvedené adrese neznámý (údaj „retour inconnu“). Pokud tedy žalobce tvrdí, že zásilka byla J. P. doručena na adrese Varšavské univerzity s tím, že lze předpokládat, že se jedná o zaměstnance uvedené instituce, není to pravda. Za výmysl tudíž zdejší soud považuje i argumentaci, že J. P. jako zaměstnanec univerzity mohl využít přístup ke vzorům oficiálních dokumentů Varšavské univerzity a zaslat za ni vyjádření, kterým by „obelstil“ prvostupňový orgán; ostatně správním spisem neprochází žádné „oficiální dokumenty“ Varšavské univerzity či jakékoliv vyjádření dotčené instituce a není ani zjevné, o jaké dokumenty by se mělo jednat. Argumentace žalobce je ryze účelová.
24. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním; až poté, co nelze s určitostí zjistit řidiče vozidla, který přestupek spáchal, lze činit odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnost řidiče a pravidla

provozu na pozemních komunikacích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45).

25. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidla osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“.
26. Pokud jde o námitku, že z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jak prvostupňový orgán zdůvodnil, že v dané věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, tak prvostupňový orgán předvolal žalobcem označenou osobu k podání vysvětlení, ta však byla na dotčené adrese neznámá. Současně z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán ověřil podle mapového portálu www.google.cz/maps/, že na uvedené adrese skutečně sídlí Varšavská univerzita. Pokud prvostupňový orgán s odkazem na tyto skutečnosti ne zahájil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ale věc odložil s tím, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě, jedná se o dostatečnou argumentaci. Také žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na to, že věc podezření ze spáchání přestupku byla prvostupňovým orgánem odložena, protože prvostupňový orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě; žalobce sice sdělil údaje o údajném řidiči a prvostupňový orgán zaslal této osobě výzvu k podání vysvětlení, ta se však vrátila zpět, protože adresát je na uvedené adrese neznámý a proto bylo se žalobcem jako s provozovatelem vozidla zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Podle zdejšího soudu je z uvedeného zřejmé, že prvostupňový orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, přičemž správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily, proč byly naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Vedení společného řízení o více správních deliktech

27. Žalobce dále namítá porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu z toho důvodu, že prvostupňový orgán nevedl o všech správních deliktech společné řízení.

28. Tuto námitku uplatnil žalobce poprvé až nyní v žalobě; přestože musel o dalších správních řízeních vedených proti němu vědět, ze správního spisu nevyplývá, že by tuto skutečnost v rámci správního řízení namítal.
29. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.10.2018, č.j. 7 As 312/2018-47, „Konstantní judikatura NSS zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, z e d n e 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však stěžovatel sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Za situace, kdy stěžovatel sám ve správním řízení vůbec neupozornil na případná další řízení, která byla proti němu vedena, nezakládalo podle Nejvyššího správního soudu nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení bylo totiž z podstatné části důsledkem stěžovatelovy vlastní pasivity.“ Už z uvedeného důvodu tedy zdejší soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.
30. Nadto ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.2.2020, č.j. 1 As 363/2019-35, plyne, že okolnost, že se nevedlo společné řízení, ač se projednávání přestupků ve správním řízení odehrávalo u stejného správního orgánu a v podstatné části se řízení časově překrývala, a tudíž by byl namísto postup dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, nepředstavuje sama o sobě takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu (rozsudek ze dne 18.6.2009, č.j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS). Vedení společného řízení o více deliktech téhož pachatele je sice pravidlem, které procesní řády upravují, ale činí tak proto, aby řízení probíhalo rychle a hospodárně a mohly být naplněny hmotněprávní zásady ukládání sankcí za více skutků. Je tedy žádoucí, není však podmínkou sine qua non spravedlivého procesu. Trvání na zachování tohoto pravidla „za každou cenu“ by naopak podle Nejvyššího správního soudu mohlo v konkrétních případech přinést procesní komplikace, které by zabránily skončení procesu a vydání rozhodnutí (různý stav objasnění věci, dostupnost důkazů apod.). K nezákonnosti může dojít pouze tehdy, jsou-li správní delikty projednány v samostatných řízeních a u druhého (či dalšího) rozhodnutí v pořadí by nebyla dodržena absorpční zásada zakotvená v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro ukládání trestu za souběh přestupků. Ve vztahu k nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „...stěžovatel krajskému soudu zaslal toliko rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bez doložky právní moci. Stěžovatel nijak nedoložil, že by mu za správní delikt spáchaný dne 9.3.2015 byla uložena sankce a povinnost zaplatit náklady řízení, ani to, že řízení o správním deliktu ze dne 9.3.2015 pravomocně skončilo dříve než řízení o správním deliktu ze dne 8.6.2015 (k tomu srov. závěry rozsudku ze dne 5.12.2019, č. j. 9 As 164/2018-36). Krajský soud proto nepochybil, pokud s ohledem na další

okolnosti věci shledal námitku nedůvodnou.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.2.2020, č.j. 1 As 363/2019-35).

Protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla

31. Co se týká námitky protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, především povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, tak přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřipustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí

32. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle zdejšího soudu správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily, z jakých důkazů vycházely a jaké skutečnosti z nich dovodily, jak je hodnotily a podle ustanovení kterých právních předpisů postupovaly.
33. Pokud žalobce namítá, že není zjevné, jak prvostupňový orgán dospěl k závěru, že v místě, kde došlo ke změření rychlosti, platil rychlostní limit 50 km/h a že se jednalo o obec ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, že místo měření nebylo konkretizováno, tak kilometrovník silnice druhé třídy II/425 lze podle zdejšího soudu považovat za akceptovatelný způsob konkretizace místa spáchání deliktu, neboť pro určení kilometráže silnic platí zcela jasná a objektivní pravidla, jelikož slouží pro orientaci v silniční síti (značení výjezdů z dálnic, odboček na silnicích nižších tříd atd.). Je jakousi analogovou obdobou GPS souřadnic v digitálním světě. Kilometrovníky jsou stále např. standardním nástrojem autoatlasů. Je sice pravdou, že ne každý řidič nebo provozovatel vozidla může tato pravidla znát, nicméně pokud slouží kilometrovník k zabránění zaměnitelnosti skutku, tak se jedná o objektivní určení místa s obecnou platností *erga omnes* a v tomto smyslu je to stejně vhodný nástroj jako GPS souřadnice, neboť i u nich lze namítat např. to, že dotčená osoba nerozumí tomu, jak a kam souřadnice zadat. Jinými slovy, pokud je místo spáchání deliktního jednání určeno způsobem, který je jasně a objektivně verifikovatelný, pak se nemůže jednat o nesrozumitelné určení místa.
34. Správní orgány pomocí kilometrovníku silnice druhé třídy II/425 dostatečným způsobem vymezily místo skutku a za dané situace by bylo nadbytečné, aby se zabíraly dalším určováním znaků obce, umístěním dopravních značek IP 12a a IP 12b případně dalším prokazováním, kde se místo nacházelo. To, že se místo spáchání deliktu nacházelo v obci, plyne kromě uvedeného také z listin „Záznam o přestupku“, „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15.11.2013, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, či z výzvy k zaplacení určené částky ze dne 9.6.2015, č.j. 57286/2015-1. Nadto žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil, že místo, kde došlo ke spáchání deliktu, se nacházelo v obci. Pokud žalobce uvádí, že je známo, že v obci Židlochovice je na několika místech obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti místní úpravou zvýšena, tak žalobce ničím nedokládá, že by v místě spáchání přestupku platil jiný rychlostní limit než 50 km/h. Pokud žalobce uvádí, že není zřejmé, zda rychlostní limit, který měl být řidičem žalobcova vozidla porušen, vyplýval z dopravní značky nebo z obecné právní úpravy, tak z prvostupňového rozhodnutí plyne, že blíže neustanovený řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci méně než o 20 km/h, kdy v místě, kde

je nejvyšší dovolená rychlost 50km/h, jel rychlostí 63 km/h (resp. 60 km/h dle toleranční odchylky měření), čímž došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu; podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu přitom platí, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

35. Pokud podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/h (resp. nejvýše 80 km/h, jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla), je zjevné, že se jedná o obec ve smyslu definice dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, která se použije právě pro účely zákona o silničním provozu. Co se týká otázky zastavěnosti území, tak jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.5.2018, č.j. 5 As 177/2017-49, týkajícím se obdobné věci (překročení nejvyšší dovolené rychlosti na ulici Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích), „Podle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území vymezené dopravními značkami. Není přitom pochyb o tom, že Židlochovice jsou obcí ve smyslu citovaného ustanovení, neboť jejich území je osazeno dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že úsek pozemní komunikace, na němž byla v projednávané věci měřena rychlost, je, jak uvedl krajský soud, nezastavěný. Rozhodné je, že se tento úsek nachází v obci. Skutečnost, že některé části obce jsou nezastavěny, totiž nemění nic na tom, že obec Židlochovice je ve smyslu zákona o silničním provozu jako celek zastavěným územím vymezeným dopravními značkami a je tedy nutno na (celém) jejím území dodržovat § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovenou nejvyšší dovolenou rychlost“.
36. Pokud žalobce namítá, že z odůvodnění prvostupňového orgánu nelze zjistit, z čeho prvostupňový orgán dovodil, že došlo k překročení rychlosti na uvedeném místě, a to vozidlem, jehož provozovatelem byl žalobce, tak správním spisem prochází listina „Záznam o přestupku“, která obsahuje mj. fotografii vozidla, ze které je bez jakýchkoliv pochybností patrné, že se jedná o vozidlo registrační značky X, přičemž podle karty vozidla byl provozovatelem uvedeného vozidla od 10.3.2014 žalobce. Z uvedeného záznamu o přestupku vyplývá také to, že jízda řidiče vozidlem byla zaznamenána dne 8.6.2015, jako stanoviště měřicího zařízení je zde uvedeno „Židlochovice“, jako místo měření „Žerotínovo nábř. sil. II/425 v km 7,6“. Dále správním spisem prochází písemnost „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15.11.2013, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, vyhotovená Policií České republiky, podle které úsek „Město Židlochovice, Žerotínovo nábřeží – sil. II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“ byl určen jako místo pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice. Z uvedeného je podle zdejšího soudu zřejmé, z čeho správní orgán dovodil překročení rychlosti vozidlem, jehož provozovatelem je žalobce, a na jakém místě k překročení rychlosti došlo.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

37. Podle žalobce se prvostupňový orgán se dále nezabýval tím, zda byl použitý rychloměr ověřen a zda se jednalo o tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit ani typ použitého rychloměru.
38. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

39. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přestupek, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
40. Pod pojem „automatizovaný technický prostředek“ lze zahrnout technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové zařízení je obsluhou pouze umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu. Z listiny „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15.11.2013, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, vyhotovené Policií České republiky, je zřejmé, že Policie České republiky schválila Městské policii Židlochovice za místo k měření rychlosti mimo jiné „Žerotínovo nábřeží – sil. II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“. Z ověřovacího listu č. 206/14 zdejšího soudu vyplývá, že silniční radarový rychloměr AD9T „...byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodů k obsluze...“. To, že rychlost vozidla provozovaného žalobcem byla změřena v automatickém režimu, vyplývá z bodu 2.6 ověřovacího listu č. 206/14; silniční radarový rychloměr na ulici Žerotínovo nábřeží byl dle ověřovacího listu umístěn ve skříni (výrobní číslo skříně 13/0206). Už z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy, které není nutné před každým měřením nastavit, ustavit do správné polohy či zvolit pro něj vhodné měřicí stanoviště.
41. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a účastnit se dokazování mimo ústní jednání. Jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, podklady byly mj. výše uvedené písemnosti Záznam o přestupku, Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice a Ověřovací list; z uvedených dokumentů vyplývá, že měření rychlosti vozidla bylo prováděno v automatizovaném režimu. Prvostupňový orgán podle zdejšího soudu nebyl povinen definovat znaky automatu a pod ně podřazovat použitý rychloměr, neboť právě uvedené listiny prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná.
42. Pokud jde o typ použitého rychloměru, tak podstatné je, že údaje o zařízení vyplývají z obsahu správního spisu. Prvostupňový orgán odkázal na skutečnost, že spáchání přestupku bylo doloženo a prokázáno důkazy, a to mj. záznamem o přestupku s fotodokumentací, ověřovacím listem a listinou schválení úseků. Z těchto podkladů vyplývá, že měřidlo bylo automatickým technickým prostředkem používaným bez obsluhy, a vyplývá z nich, o jaké měřidlo se jedná. Ze správních rozhodnutí ve spojení s podklady obsaženými ve správním spise jednoznačně vyplývá, jakým způsobem bylo deliktní jednání zjištěno; k měření rychlosti došlo v automatizovaném režimu ověřeným rychloměrem, přičemž skutečnost, že ve správních rozhodnutích (ve výroku ani v odůvodnění) není uveden typ rychloměru, nelze považovat za důvod zrušení správních

rozhodnutí, neboť stejně jako pro výrok i pro odůvodnění je podstatný právě způsob měření rychlosti, nikoliv typ rychloměru.

Naplnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu a uveřejnění zprovoznění rychloměru

43. Žalobce uvádí, že prvostupňový orgán neřešil otázku naplnění podmínky § 79a zákona o silničním provozu, tedy zda obecní policie postupovala v součinnosti s Policií České republiky a zda měřila rychlost na tzv. určeném úseku. Pokud by použitý rychloměr byl automatem, musela by obecní policie jeho zprovoznění uveřejnit podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, což nebylo prokazováno.
44. Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích Policie České republiky a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených Policií České republiky, přitom postupuje v součinnosti s ní. To, že obecní policie postupovala v součinnosti s Policií České republiky a měřila rychlost na tzv. „určeném úseku“, vyplývá z výše uvedené písemnosti „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15.11.2013, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, vyhotovené Policií České republiky, podle které úsek „Město Židlochovice, Žerotínovo nábřeží – sil. II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“ byl určen jako místo pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice.
45. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
46. Smyslem § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se může nacházet na místě, které je monitorováno.
47. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2019, č.j. 9 As 280/2019-39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem. „Na základě dokazování provedeného krajským soudem je zjevné, že nejpozději od října 2016 využívá město Bučovice obě formy zveřejnění doporučené citovaným komentářem. Zveřejnění na internetových stránkách města je sice prokázáno až od 17. 10. 2016, tedy až po spáchání správního deliktu, není ovšem sporu o tom, že ve Vyškovském deníku byla informace zveřejněna již dne 3. 6. 2016, tedy před jeho spácháním. Uvedený článek je dostupný na internetu, takže se s ním mohla a může seznámit i široká veřejnost, a jakkoli jde pouze o článek v novinách, tedy nikoli o oficiální cestu zveřejnění, je třeba zdůraznit, že byl článek založen právě na vyjádření příslušných představitelů města, totiž velitele bučovické městské policie a vedoucí odboru územního plánování, kteří zde byli citováni a uvedli, kde budou měřicí zařízení umístěna a jak budou používána. Nejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne i z právě citovaného komentáře.“

Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním „vhodným způsobem“, neboť tak zákon nezní. Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situaci, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost porízeného záznamu...” (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2019, č.j. 9 As 280/2019-39).

48. Dokazováním u předchozího jednání v této věci dne 18.6.2020 zdejší soud zjistil, že informace od obecní policie o stacionárních radarech v obci Židlochovice jsou pravidelně zveřejňovány na webových stránkách města <https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>. Z argumentace účastníků řízení je přitom zřejmé, že o této skutečnosti sporu není; sporu je o to, že nebylo prokázáno, že informace o umístění stacionárního radaru na Žerotínově nábřeží v Židlochovicích byla zveřejněna postupem dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii v době před spácháním přestupku.
49. Pokud jde o informace od policie o stacionárních radarech umístěných v obci Židlochovice před spácháním přestupku žalobcem dne 8.6.2015, zdejší soud žádnými takovými informacemi, které by mohl provést u jednání dne 18.6.2020 jako důkazy, nedisponoval, a to s ohledem na plynutí času, neboť se na webových stránkách města <https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/odbor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>, a to ani v jejich archivu, již nenacházely. S ohledem na uvedené k důkaznímu návrhu žalovaného, který uplatnil u předchozího jednání v této věci dne 18.6.2020, zdejší soud zjistil, že informace o umístění stacionárního radaru na Žerotínově nábřeží v Židlochovicích byla též uvedena i v tištěné verzi Zpravodaje města Židlochovice, konkrétně v jeho vydání z listopadu 2013 (na str. 1 a 2 v článku Slovo starosty); tam se uvádí, že „...stejně zařízení (zařízení, které měří a zaznamenává rychle jedoucí automobily) bylo instalováno na Žerotínově nábřeží...“.
50. Na základě závazného právního názoru zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu zdejší soud následně doplnil dokazování o printscreen internetové stránky Archiv Židlochovického zpravodaje - Město Židlochovice (zidlochovice.cz), porízený dne 3.2.2021 z adresy <https://www.zidlochovice.cz/cs/obcan/zidlochovicky-zpravodaj/archiv-zidlochovickeho-zpravodaje.html>. Na této internetové stránce jsou dálkově dostupná vydání Židlochovického zpravodaje, včetně výše citovaného vydání z listopadu 2013. Po otevření webové verze toho vydání zdejší soud dohledal a vytiskl z internetu článek „Slovo starosty“, kde se uvádí, že „...stejně zařízení (zařízení, které měří a zaznamenává rychle jedoucí automobily) bylo instalováno na Žerotínově nábřeží...“, kterým rovněž u jednání dokazoval.
51. K návrhu žalovaného zdejší soud rovněž dokazoval písemností „Sdělení“ ze dne 25.1.2011, podepsanou starostou města Židlochovice Ing. J. V., v níž bylo uvedeno, že „Na žádost odboru dopravy městského úřadu Židlochovice sděluji, že Zpravodaj města Židlochovice je

pravidelně zveřejňován v elektronické podobě, na adrese www.zidlochovice.cz, od roku 2007“.

52. Zdejší soud má tedy za prokázané, že povinnost ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii splněna byla, a to uveřejněním dané informace v lokálním periodiku – Zpravodaj města Židlochovice – dostupném veřejnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to i v období před spácháním předmětného přestupku. Takto provedené dokazování podle názoru zdejšího soudu plně respektuje závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.10.2020, č.j. 1 As 247/2020-45. Lze tedy konstatovat, že podmínka pro provádění měření rychlosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla splněna. V odvolání nadto žalobce její nesplnění nenamítal; není proto pochybením žalovaného, pokud k této otázce v řízení vedeném v roce 2017 nedokazoval, jak žalobce namítal v žalobě.

Šablonovitost správních rozhodnutí

53. Žalobce poukazuje na skutečnost, že správní rozhodnutí nejsou výsledkem tvůrčí rozhodovací činnosti správních orgánů; šablonovitost správních rozhodnutí dokládá, že správní orgány neprovedly řízení o správním deliktu se zájmem o zjištění skutečného stavu věci, ale postupovaly čistě formálně až mechanicky.
54. Podle názoru zdejšího soudu jak rozhodnutí prvostupňového orgánu, tak rozhodnutí žalovaného se zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny, a zároveň se zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. Ze správních rozhodnutí obou stupňů jednoznačně vyplývá, že zohledňují individuální okolnosti daného případu, přičemž obsahují logickou a srozumitelnou argumentaci. Pokud žalobce považuje správní rozhodnutí za šablonovitá, nelze je ještě z tohoto důvodu hodnotit jako nezákonná; pokud žalobce uvádí, že pravdivost domněnky o šablonovitosti správních rozhodnutí lze potvrdit na základě skutečností známých zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti, tak zdejší soud tomuto názoru nemůže přisvědčit. Pakliže je správní rozhodnutí dostatečně individualizováno, tak byť obsahuje shodnou strukturu a případně obdobné obraty či vyjádření jako rozhodnutí v obdobné věci, nemá tato skutečnost za následek jeho nezákonnost. Obzvláště v případech, kdy je ve správních řízeních rozhodováno o typově stejném předmětu, je logické, že správní rozhodnutí obsahují shodné pasáže či formulace, řeší-li správní orgány shodné otázky.
55. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově, tak právně, nelze očekávat, že se budou obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, včetně odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci.

Uložení pokuty podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a časová verze právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno

56. Žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces; správní orgány se nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti poté, co měl být vozidlem žalobce spáchán přestupek, není pro žalobce příznivější. V mezidobí přitom nabylo účinnosti

několik novel zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu. Prvostupňový orgán nezdůvodnil, proč žalobci uložil pokutu podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, když předmětné ustanovení v době spáchání deliktu neexistovalo.

57. Z obsahu správního spisu zdejší soud zjistil, že předmětem řízení před správními orgány byl delikt spáchaný dne 8.6.2015, o kterém prvostupňový orgán rozhodl dne 1.12.2016 a žalovaný dne 13.3.2017.
58. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku s tím, že pozdější znění se použije pouze tehdy, pokud je pro pachatele příznivější.
59. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
60. Odkazuje-li žalobce na novely zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, tak žalobce tyto novely žádným způsobem nespecifikuje a ani neuvádí, zda a v čem právní úprava, kterou novelizace zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích měly přinést, byla pro žalobce příznivější. Přestupkové jednání, které bylo následně podkladem pro správní delikt provozovatele vozidla, bylo sankcionováno dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu jak ve znění účinném v době spáchání deliktu, tak v době rozhodování správních orgánů.
61. Na ukládání sankce za správní delikt provozovatele vozidla dopadalo jak v době spáchání deliktu, tak v době rozhodování správních orgánů shodně § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, dle kterého se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta, přičemž pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Jediné, co se v průběhu času změnilo, bylo řazení ustanovení, na jehož základě by byl sankcionován řidič za spáchaný přestupek a od kterého se odvozovala konkrétní výše sankce v případě provozovatele vozidla.
62. Zatímco v době spáchání deliktu měla být sankce uložena dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu [za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)], tak v době rozhodování prvostupňového orgánu mohla být sankce uložena dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu [za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)].
63. Z uvedeného vyplývá, že jak právní kvalifikace, tak i základní ustanovení o uložení sankce byly shodné jak obsahově, tak i číselným označením. Pokud ustanovení zákona o silničním provozu, které je základem pro výměru sankce, správní orgány použily ve znění účinném ke dni rozhodnutí (přičemž toto se obsahově nelišilo od ustanovení účinného v době spáchání deliktu) a tento postup blíže nezdůvodnily, nemohlo podle zdejšího soudu dojít k újmě na právech žalobce a tato skutečnost nemá ani za následek nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na anonymizaci rozhodnutí ve věci

64. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
65. Zdejší soud k tomu dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2012, č.j. 9 Ans 5/2012-29, uvádí, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným.

Závěr

66. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

67. O nákladech účastníků řízení před zdejším i kasačním soudem zdejší soud rozhodl jediným výrokem podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s.
68. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. února 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu